

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., v právní věci **žalobkyně: H. K.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem v Praze, Václavské náměstí 21, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem v Praze, nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.2.2013, č.j. MV-4928-5/SO/sen-2013,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28.2.2013, č.j. MV-4928-5/SO/sen-2013, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 24.10.2012, č.j. OAM-10453-13/TP-2012, jímž byla žalobkyni zamítnuta žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu“), neboť nebyla dodržena nepřetržitost pobytu ve smyslu ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že podle ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu se do doby pobytu započítávají i období nepřítomnosti cizince na území v průběhu této doby pobytu. Žalobkyně pobývá na území počínaje od 2.3.2007 až do dneška, což je téměř 6 let, a to na základě dlouhodobého víza, jak stanoví zákon. Období její nepřítomnosti na území ČR nikdy nepřesáhla 3 po sobě jdoucí měsíce, přičemž žalobkyně nesouhlasí ani s tím, že by ve svém souhrnu pobývala mimo území ČR po dobu celkem 591 dní, jak plyne z obsahu jejího cestovního dokladu. I po odečtení doby přesahující 10 měsíců, což je 270 dnů, které se nezapočítávají, výsledná doba pobytu splňuje podmínku předchozího nepřetržitého pobytu na území v délce 5 let. Pozorným výkladem jazykovým i teleologickým lze bezpochyby z uvedeného ustanovení § 68 zákona o pobytu dovodit, že i v případě, kdy doba nepřítomnosti přesahuje 10 měsíců ve svém souhrnu, nemůže být do doby nezapočítávána celá, nýbrž pouze a jen v délce přesahující právě oněch zákonem stanovených 10 měsíců. Žalobkyně považuje rozhodnutí rovněž za nepřezkoumatelné a v rozporu s ustanoveními § 3, § 36 odst. 3, § 64 odst. 2, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalobkyně dále namítla, že správní orgán I. stupně nevyhověl její žádosti o prodloužení lhůty pro vyjádření k podkladům pro rozhodnutí, což je v rozporu s ustanovením § 4 odst. 1 a § 36 odst. 3 správního řádu. Ačkoliv bylo přerušeno řízení, tímto rozhodnutím se účastníkovi lhůta k vyjádření k podkladům nestanovuje. Žalobkyni bylo upřeno právo vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí, resp. její vyjádření doručené dne 26.10.2012, nebylo ze strany správního orgánu I. stupně ani žalovaného vůbec reflektováno. Žalobkyně dále popírá, že by pobývala mimo území České republiky tak často, jak dovozuje žalovaný z jejího pasu, neboť nebyla zaznamenána všechna vstupní a výstupní razítka. Ze samotných razítek cestovního dokladu bez jakéhokoliv dalšího důkazu nelze dovozovat, že se účastník řízení na území v předmětnou dobu nenacházel, přičemž jeho vstup či výstup nebyl v cestovním dokladu zaznamenán. Správní orgány výslovně odmítly zjišťovat důvody nepřítomnosti žalobkyně na území České republiky, což je v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu. Správní orgán rozhodl ve věci čistě formalisticky bez toho, aby blíže zkoumal a zabýval se tím, že žalobkyně žije na území České republiky od roku 2007, konzumuje účel svého pobytu, má zde zázemí a tráví zde naprosto podstatnou, resp. zcela většinou část svého života za posledních 6 roků. Ve vztahu k zákazu formalistického přístupu státních orgánů poukázala žalobkyně na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 21/96, Pl. ÚS 19/98, III. ÚS 150/99. Účel zákonného zakotvení podmínky nepřetržitosti pobytu zjevně sleduje společenský zájem na tom, aby pouze cizinci, kteří mají vytvořeno opravdové zázemí v České republice, mohli na základě své svobodné vůle svou integraci do společnosti pozvednout o pomyslný stupeň výše. Žalobou napadené rozhodnutí nelze označit jinak než za nepřiměřené a nepřezkoumatelné, neboť zdůvodněním přiměřenosti se správní orgán I. stupně zabýval příliš stroze a žalovaný vůbec, a to rozhodně nikoliv v rozsahu požadovaném ustanovením § 174a zákona o pobytu.

Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný k věci uvedl, že stanovil dobu, po kterou žalobkyně pobývala mimo území České republiky, na základě předloženého cestovního dokladu žalobkyně, která neprokázala, že by zaznamenané údaje nebyly pravdivé. Při posuzování splnění podmínky 5 let nepřetržitého pobytu postupoval v souladu s ustanovením § 68 zákona o pobytu a čl. 4 odst. 1 směrnice Rady 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „směrnice“). Žalobkyně v průběhu celého správního řízení nedoložila žádné konkrétní důkazy, které by zpochybňovaly zjištění Ministerstva vnitra, ačkoliv je nepochybné, že

žalobkyně o zjištěné době své nepřítomnosti na území v délce 591 dnů věděla. Ministerstvo vnitra rovněž vyhovělo její žádosti o přerušení řízení, ale žalobkyně žádné nové důkazy nepředložila. Jediným hodnověrným důkazem tedy byl cestovní doklad, na základě kterého byla zjištěna jednotlivá období její nepřítomnosti na území. Případné doložení nepřítomnosti žalobkyně na území ze závažných důvodů umožňující ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu by v daném případě ani nemohlo mít vliv na příznivější rozhodnutí ve věci, a to s ohledem na zjištěnou celkovou dobu jeho nepřítomnosti na území v trvání celkem 591 dnů. Při hodnocení zachování nepřetržitosti doby pobytu není přípustné správní uvážení, a proto nelze hovořit o nespravedlivém, nepřiměřeném ani formálním rozhodnutí. Žalovaný dále odkázal na nálezný Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 23/11, z něhož vyplývá, že z Listiny ani z mezinárodních smluv o lidských právech neplatí cizincům právo na pobyt na území České republiky, a napadeným rozhodnutím proto nemohlo dojít k porušení základních práv žalobkyně.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třicet dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval procesními námitkami směřujícími proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, nemožnosti vyjádřit se k podkladům a neprovedení výsledku žalobkyně při ústním jednání.

Ze žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný vycházel při posuzování podmínky nepřetržitosti pobytu na území České republiky z cestovního dokladu žalobkyně č. AT929719, který shledal jako věrohodný a dostačující doklad pro určení délky pobytu žalobkyně mimo území České republiky. Takto zjištěný skutkový stav považovaly oba správní orgány za dostatečný, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Rovněž se žalovaný vyjádřil i k tomu, že žalobkyně dostala možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a neuvedla, co by měl její výsledek přinést. Žalobkyně mohla doložit potřebné důkazy o důvodech své nepřítomnosti, avšak neučinila tak a konkrétní závažné důvody ani netvrdila. Soud považuje skutkové i právní závěry žalovaného za dostatečně srozumitelné a přezkoumatelné. Jejich věcnou správností se bude zabývat níže.

Při hodnocení námitky porušení práva žalobkyně na vyjádření k podkladům rozhodnutí je nutno vycházet z ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, který uvádí: „*Nestanoví-li zákon*

jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.“

Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně byla dne 5.9.2012 vyrozuměna, že ve lhůtě 7 dnů se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Z protokolu o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 12.9.2012 vyplývá, že žalobkyně se prostřednictvím svého právního zástupce s podklady rozhodnutí seznámila a uvedla, že se vyjádří ve lhůtě 10 dnů. Žádostí ze dne 24.9.2012 požádala žalobkyně o přerušení řízení na dobu 1 měsíce, aby mohla případně odstranit nedostatky žádosti a dále požádala o prodloužení lhůty k vyjádření k podkladům, a to o 10 dní ode dne, kdy bude pokračováno v přerušeném řízení. Usnesením ze dne 25.9.2012 bylo rozhodnuto o přerušení řízení na dobu 10 dnů od doručení tohoto usnesení (doručeno dne 4.10.2012) a lhůta k vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí nebyla prodloužena. Dne 16.10.2012 bylo vydáno vyrozumění o pokračování v řízení a dne 24.10.2012 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Z uvedeného chronologického přehledu průběhu řízení je patrné, že po seznámení se s podklady rozhodnutí dne 12.9.2012 měla žalobkyně možnost se k těmto podkladům vyjádřit až do vydání rozhodnutí dne 24.10.2012. Soud shledává tuto možnost žalobkyně vyjádřit se k podkladům rozhodnutí za zcela dostačující, kterou však žalobkyně nijak nevyužila. Pokud žalobkyně namítla, že nebylo vzato v úvahu její vyjádření ze dne 26.10.2012 (doručeno dne 29.10.2012), soud k tomu poukazuje na to, že se jedná o vyjádření naprosto shodného obsahu, jako vyjádření žalobkyně ze dne 25.9.2012. Soud konstatuje, že právo žalobkyně na vyjádření se k podkladům rozhodnutí nebylo nijak porušeno a v tomto směru je žaloba zjevně nedůvodná.

K námitce neprovedení osobního výslechu žalobkyně při ústním jednání je nutno poukázat na ustanovení § 49 odst. 1 věta první správního řádu, které normuje: „*Ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.*“ Toto ustanovení blíže rozvádí zásadu písemnosti správního řízení, která je již vyjádřena v ustanovení § 15 správního řádu a která spočívá v tom, že správní řízení je vedeno na základě písemných podkladů, které jsou postupně zařazovány do spisu. K zásadě písemnosti správního řízení je nutno podotknout, že v případech, kdy tak stanoví zákon nebo to vylučuje povaha určitého úkonu, je tato zásada modifikována zásadou ústnosti, kdy je správním orgánem nařízeno ústní jednání podle ust. § 49 správního řádu.

V daném případě žádný zákon nestanoví povinnost nařídit v této věci ústní jednání, zbývá proto zabývat se otázkou, zda nařízení ústního jednání bylo nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků. Účelem řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu je bezpochyby rozhodnutí o této žádosti za skutkového stavu, o kterém nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu. Účastníku řízení musí být především dána možnost vyjádřit se k věci i prováděným důkazům.

Jak zdejší soud uvedl již dříve (srov. např. rozsudek KS v Ústí nad Labem ze dne 29.3.2012, sp. zn. 15A 18/2010; rozsudek NSS ze dne 6.8.2013, sp. zn. 8 As 72/2012, www.nssoud.cz), to, zda se ve věci uskuteční ústní jednání, či nikoliv, zákonodárce vyjma případů, kdy tak stanoví zákon, ponechal na úvaze správního orgánu, jejíž rámec je vymezen

v ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu. Správní orgány pak musí svou úvahu řádně zachytit do odůvodnění svého rozhodnutí.

Nad rámec shora uvedené rekapitulace průběhu správního řízení soud uvádí, že se žalobkyně v přípisu ze dne 25.9.2012, ani v přípisu ze dne 26.10.2012, ani v odvolání k nařízení ústního jednání, v jehož rámci měl být proveden výslech žalobkyně, konkrétně nevyjádřila ani neuvedla, co by mělo konkrétního přinést.

Na základě shora uvedeného je zřejmé, že žalobkyně měla možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí i se k nim vyjádřit, měla možnost navrhopat důkazy a k věci se písemně vyjádřit. Vzhledem k tomu, že žalobkyně ani neuvedla, k čemu, resp. k jakému uplatnění jejích práv by mělo ústní jednání sloužit, dospěl soud k závěru, že ústní jednání nebylo nutné k uplatnění práv žalobkyně a správní orgán I. stupně nebyl povinen ho nařídit. Soud proto shledal i tuto žalobní námitku nedůvodnou.

K použití cestovního dokladu jako důkazu ve správním řízení soud uvádí následující. Podle § 53 odst. 3 správního řádu listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávných celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.

Cestovní doklady cizinců upravuje ustanovení § 108 a násl. zákona o pobytu, přičemž za splnění určitých podmínek [srov. ust. § 108 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu] jsou cestovní doklady cizinců uznány za veřejné listiny. Podle § 108 odst. 2 zákona o pobytu za cestovní doklad podle odstavce 1 písm. b) lze pro účely tohoto zákona uznat veřejnou listinu vydanou cizím státem za účelem cestování do zahraničí, pokud z hlediska jejího provedení a jazyka, v němž jsou uvedeny údaje, odpovídá mezinárodním zvyklostem, její územní platnost zahrnuje území a lze z ní zjistit: a) údaje o státním občanství cizince, b) údaje o jeho totožnosti, c) fotografii držitele, d) údaj o době platnosti.

V daném případě však žalobkyně záznamy v cestovním dokladu nijak konkrétně nezpochybnila, a tak ztrácí na významu hodnocení, zda je cestovní doklad žalobkyně veřejnou listinou, neboť i v případě pouhé listiny (nikoliv veřejné) se jedná o důkaz, z něhož lze vycházet při zjišťování skutkového stavu.

Ve věci však je nutno také poukázat na přímo aplikovatelné nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 562/2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), které v článku 10 odst. 1 ukládá členským státům povinnost cestovní doklady příslušníků třetích zemí při vstupu a výstupu systematicky opatřovat otiskem razítka. Dle čl. 11 odst. 1 a 2 Schengenského hraničního kodexu, není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě. Domněnku podle odstavce 1 je možné vyvrátit, pokud státní příslušník třetí země jakýmkoli způsobem předloží věrohodné důkazy, například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti mimo území členských států, o tom, že podmínky týkající se délky krátkodobého pobytu dodržel. Této úpravě odpovídají i povinnosti Policie ČR zakotvené přímo v zákoně o pobytu cizinců (srov. např. § 4 odst. 2 zákona o pobytu).

Bylo na žalobkyni, aby nabídla důkazy, že v jejím případě záznamy v cestovním dokladu neodpovídají skutečnosti, a tak vyvrátila v něm uvedené údaje. Žalobkyně se však o to ani nepokusila a nikdy konkrétně nespecifikovala, které údaje v cestovním dokladu a proč jsou nesprávné, ačkoliv je podle § 52 správního řádu její povinností označit důkazy na podporu svých tvrzení. To však žalobkyně neučinila.

Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.

Podle § 68 odst. 3 zákona o pobytu do doby pobytu podle odstavce 1 se započítávají i období nepřítomnosti cizince na území v průběhu této doby pobytu, pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 10 měsíců, a dále období nepřítomnosti cizince na území, které nepřesáhlo 12 po sobě jdoucích měsíců, pokud byl cizinec pracovně vyslán do zahraničí. Nepřetržitost pobytu je dále zachována, pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení, přičemž toto období se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává.

Žalobkyně dle žalobou napadeného rozhodnutí nesplnila podmínku spočívající v tom, aby období nepřítomnosti na území České republiky v průběhu po sobě jdoucích let 5 let nepřesáhla ve svém souhrnu 10 měsíců.

Soud konstatuje, že nepřetržitý pětiletý pobyt na území je nezbytnou podmínkou, bez níž nelze povolení k trvalému pobytu dle § 68 zákona o pobytu vydat. V případě nesplnění této podmínky nemá správní orgán jinou možnost než žádost podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu zamítnout, aniž by mohl posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu.

Podle čl. 4 odst. 1 směrnice členské státy přiznávají právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta státním příslušníkům třetích zemí, kteří bezprostředně před podáním příslušné žádosti pobývali oprávněně a nepřetržitě na jejich území po dobu pěti let.

Podle čl. 4 odst. 3 směrnice období nepřítomnosti na území dotyčného členského státu nepřerušují běh doby uvedené v odstavci 1 a budou zahrnuta do jejího výpočtu, nedosahuje-li délka uvedených období nepřítomnosti šesti po sobě jdoucích měsíců a nepřekračuje-li úhrnem délku deseti měsíců v rámci doby uvedené v odstavci 1.

Nepřetržitý pobyt dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu je třeba chápat ve smyslu směrnice, tedy jako oprávněnou fyzickou přítomnost cizince na území. Tomuto výkladu svědčí mimo jiné bod č. 6 preambule směrnice, který uvádí, že pobyt cizince by měl být oprávněný a nepřetržitý, aby bylo možno prokázat, že se dotyčná osoba se v zemi usídlila. Je zřejmé, že důraz je kladen především na existenci úzkého vztahu mezi cizincem a státem, přičemž tento vztah může vzniknout jen v důsledku dlouhodobého a oprávněného pobytu cizince na území. Oprávněnost pobytu je zapotřebí rozumět takovou přítomností cizince na území, kterou zákon předvídá a dovoluje (např. na základě vydaného platného povolení k pobytu). Nepřetržitost pobytu však může být za určitých podmínek zachována i v době faktické nepřítomnosti cizince. Zákonodárce tento požadavek směrnice na oprávněnost a nepřetržitost pobytu, aby bylo možno prokázat, že se cizinec v zemi usídlil, zapracoval do podmínek českého cizineckého práva tím, že započitatelnou dobou oprávněného pobytu rozumí pouze dobu pobytu cizince na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu a dobu pobytu na

základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu, pokud se na cizince tento zvláštní právní předpis již nevztahuje. Tato pobytová oprávnění znamenají pro cizince jeho dlouhodobé sepětí s územím České republiky a stabilitu tohoto vztahu i do budoucna (srov. rozsudek NSS ze dne 28.12.2011, sp. zn. 6 As 37/2011; rozsudek MS v Praze ze dne 19.1.2015, sp. zn. 5A 267/2010, www.nssoud.cz).

Z uvedené právní úpravy včetně směrnice je patrné, že jako podmínka pro udělení trvalého pobytu je stanoveno, že cizinec musí pobývat na území České republiky nepřetržitě po dobu 5 let, přičemž za nepřetržitý pobyt se považuje pouze pobyt, kdy cizinec pobýval v této době 5 let mimo území České republiky po celkovou dobu kratší 10 měsíců, což však žalobkyně nesplnila, neboť tuto stanovenou dobu žalobkyně zcela evidentně přesáhla celkovou nepřítomností v trvání 591 dní. Pětiletý pobyt žalobkyně od podání žádosti zpětně tak nelze považovat za nepřetržitý. Žalovaný a správní orgán posoudily uvedenou podmínku správně, přičemž zákon o pobytu jim v tomto směru nedává prostor pro správní uvážení, a nemohou tak zákonné podmínky modifikovat. Na tomto místě soud konstatuje, že žalobkyně konkrétně ve správním řízení neuváděla žádné důvody ve smyslu ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu, natož, aby je jakkoliv doložila, a neučinila tak ani v řízení před soudem.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 15. června 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová